USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **M. M.,** zastoupený JUDr. Michalem Bernardem, Ph.D., advokátem se sídlem Příběnická 1908/12, Tábor, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 9. 2016, č. j. OAM-696/ZA-ZA11-ZA16-2016, v řízení o kasačních stížnostech žalobce a žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 11. 8. 2017, č. j. 46 Az 16/2016 – 36,

takto:

I. Kasační stížnost žalobce **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Kasační stížnost žalovaného **se odmítá** pro nepřijatelnost.

III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Michalovi Bernardovi, Ph.D., advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 8228 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Včas podanými kasačními stížnostmi se žalobce a žalovaný (stěžovatelé) domáhají zrušení nadepsaného rozsudku krajského soudu; žalobce ve výroku II. a žalovaný ve výroku I. Krajský soud výrokem I. napadeného rozsudku zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 9. 2016, č. j. OAM-696/ZA-ZA11-ZA16-2016, E. č. B004899 (dále jen „napadené rozhodnutí“), v části neudělení doplňkové ochrany podle § 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, dále jen „zákon o azylu“, a věc v této části vrátil žalovanému k dalšímu řízení, a výrokem II. žalobu ve zbytku zamítl. Napadeným rozhodnutím žalovaný žalobci neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu.

[2] Krajský soud shledal žalobu důvodnou v části neudělení doplňkové ochrany podle § 14a a § 14b zákona o azylu. Konstatoval, že se žalovaný nevypořádal se žalobcem uplatněnými námitkami ohledně narukování a násilného odvádění do armády na Ukrajině, jakož i s tím, že se žalobce bojí, je hluboce věřící, je pacifista a na Ukrajině by jej přinutili jít do armády násilím, mlátili by ho, ale dobrovolně by nešel. O tom všem ví od kluků, kteří s ním byli ve škole, ale kteří jsou již mrtví. Žalovaný dle krajského soudu sice obstaral Informaci MZV ČR č. j. 115045-LPTP ze dne 9. 10. 2015 mj. o civilní/alternativní službě, nijak se však s ní, v souvislosti se vznesenými námitkami, nevypořádal. Krajský soud má dále za to, že je uvedená informace nedostatečná, neboť z ní nelze zjistit, zda je možnost alternativní služby upravena právním předpisem, zda se nejedná jen o nějakou časově omezenou praxi vojenských úřadů, a nedá se z ní zjistit, ani zda je tato praxe skutečně dodržována. Krajský soud v dalším řízení nařídil žalovanému obstarat dostatek informací týkajících se možnosti využití alternativní služby místo nástupu do armády v praxi a znovu rozhodnout o (ne)udělení doplňkové ochrany. Ve zbytku byla žaloba zamítnuta, neboť závěry žalovaného o tom, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu krajský soud aproboval.

II. Kasační stížnost žalobce

[3] Žalobce napadl rozsudek krajského soudu ve výroku II. kasační stížností, v níž uplatnil kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Žalobce se domnívá, že se krajský soud nevypořádal se všemi jím uplatněnými námitkami. Má za to, že obecně formulovanou námitku porušení zákonných ustanovení konkretizoval v doplnění žaloby, když nesouhlasil s tím, že mu nebyla udělena žádná z forem mezinárodní ochrany, a také s tím, že uváděl, že se nemá kam vrátit, že je prakticky bezdomovec, celou rodinu má v ČR, bojí se o své duševní zdraví i o svůj život a nechce do války. Je zejména toho názoru, že mu měl být udělen humanitární azyl, protože má obavy o své duševní zdraví, život, má strach z války a ze života bez rodiny. K uvedenému se krajský soud nevyjádřil.

[5] Žalobce považuje rozhodnutí krajského soudu za nedostačující rovněž pokud jde o odůvodnění neudělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Krajský soud totiž sice tvrdí, že za pronásledování může být považováno trestní stíhání nebo trest za odepření výkonu vojenské služby za konfliktu jestliže by výkon vojenské služby zahrnoval zločiny proti míru, přesto ale uvedl, že žalobce podmínky pro udělení azylu nesplňuje, ačkoli nezjistil, zda výkon vojenské služby na Ukrajině nezahrnuje i takové zločiny.

[6] S ohledem na uvedené žalobce navrhuje rozsudek krajského soudu ve výroku II. zrušit.

III. Kasační stížnost žalovaného

[7] Žalovaný napadl rozsudek krajského soudu ve výroku I. kasační stížností, v níž uplatnil kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[8] Žalovaný tvrdí s poukazem na správní spis, že se námitkami žalobce náležitě zabýval. K tomu si opatřil dostatek objektivních, aktuálních a vyvážených informací z nezávislých zdrojů, které jsou jinak akceptovány i soudními orgány, a to informace MZV ČR, informaci MZV USA a Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva, ale i Výroční zprávu Amnesty International, a které ve svém písemném i ústním vyjádření před správním soudem podpořil aktuálními informacemi o možnosti využití alternativní služby v zemi původu žalobce a poukazem na legislativní úpravu povinné základní vojenské služby a vojenské služby na Ukrajině, jakož i poukazem na konstantní judikaturní praxi. Žalovaný proto setrvává na svém závěru, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany.

[9] Žalovaný rozporuje rovněž tvrzení krajského soudu, že si opatřil pouze jediný dokument, který měl souvislost se vznesenými námitkami, a to informaci MZV ČR ze dne 9. 10. 2015, č. j. 115045-LPTP. Své tvrzení dokládá odkazem na napadené rozhodnutí (odst. 4 na str. 6) a na své vyjádření k žalobě (str. 3), na které se výslovně odvolal také při proběhnuvším jednání.

[10] Pokud jde o § 14b zákona o azylu, žalovaný uvádí, že z tvrzení žalobce plyne, že v ČR žije s řádně upraveným pobytovým statusem pouze jeho sestra a otec a že se s matkou nestýká. S ohledem na žalobcův věk jej lze jen stěží subsumovat do kategorie rodinného příslušníka podle § 13 ve spojení s § 14a zákona o azylu. Argumentace soudu, že si žalovaný neobstaral dostatek podkladů pro rozhodnutí o neudělení doplňkové ochrany, proto nenalézá oporu ve správním spise ani v judikatuře Nejvyššího správního soudu.

[11] Žalovaný se domnívá, že v průběhu správního řízení postupoval na základě dostatečně zjištěného stavu věci a rozhodl v souladu s § 14a a 14b zákona o azylu dostatečně transparentně a podloženě.

IV. Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti žalobce

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti žalobce předeslal, že dle jeho názoru je podaná kasační stížnost nepřijatelná, neboť svým významem nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, který se formou nepřiměřeného využití institutu mezinárodní ochrany snaží legalizovat svůj pobyt v ČR. Kromě toho setrvává na svém názoru, že žalobce nedoložil azylově relevantní důvody pro udělení kterékoli z forem mezinárodní ochrany.

V. Vyjádření žalobce ke kasační stížnosti žalovaného

[13] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaného uvedl, že se v tomto směru plně ztotožňuje se závěrem krajského soudu.

VI. Posouzení kasačních stížností Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti podaných kasačních stížností a konstatoval, že jsou podané osobami k tomu oprávněnými, jsou podány včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, žalobce je v řízení o kasační

stížnosti zastoupen advokátem a za žalovaného jedná osoba oprávněná podle § 105 odst. 2 s. ř. s.

[15] Vzhledem k tomu, že kasační stížnosti byly podány ve věci mezinárodní ochrany, musel Nejvyšší správní soud předně posoudit, zda jsou přijatelné ve smyslu § 104a s. ř. s.

[16] Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. jestliže kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

[17] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je - kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení rovněž uvedl, že v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů kasační stížnosti, stanovených v § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž též uvést, v čem stěžovatel spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti - v konkrétním případě přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

[18] V projednávané věci Nejvyšší správní soud nenalezl žádnou otázku, k níž by považoval za nutné se vyjádřit v zájmu sjednocování judikatury, žalobce ani žalovaný ostatně takové skutečnosti ani sami nedefinovali a přijatelnost svých kasačních stížností vůbec neodůvodnili. Stěžovateli tvrzená pochybení krajského soudu by pak jako důvod přijatelnosti mohla obstát jen v krajních případech, pokud by v průběhu řízení o žalobě došlo k hrubým vadám, které by svojí povahou stály proti samotným základním zásadám přezkumného soudního řízení, případně pokud by rozhodnutí soudu vykazovalo tak extrémně závažné nedostatky, že by bylo v rozporu s právem na spravedlivý proces nechat je bez povšimnutí.

[19] Takovými vadami však napadený rozsudek, ani řízení, které mu předcházelo, zjevně netrpí. Napadený rozsudek netrpí vadou nepřezkoumatelnosti (pro nedostatek důvodů či pro nesrozumitelnost), není zde ani jiná vada řízení před krajským soudem, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku, krajský soud se nedopustil ani judikaturního odklonu či hrubého pochybení při výkladu hmotného práva a dosavadní vnitřně jednotná a ustálená judikatura dává odpověď na všechny stížní námitky. Krajský soud vypořádal všechny konkrétně uplatněné námitky obsažené v žalobě a vysvětlil také, proč se některými obecně formulovanými námitkami zabývat nemohl. Jeho úvahy jsou jasné a srozumitelné, výrok o zrušení rozhodnutí žalovaného v části neudělení doplňkové ochrany i závěr o zákonnosti rozhodnutí žalovaného v ostatních částech je řádně odůvodněn. Jen samotná polemika stěžovatelů s právními závěry, které soud ve věci zaujal

a které zjevně nejsou v příkrém rozporu se skutkovými zjištěními, pak důvodem přijatelnosti není. K žádnému porušení práva na spravedlivý proces, natož pak porušení extrémnímu, tedy v projednávané věci nedošlo, podmínky přijatelnosti kasační stížnosti tak nejsou splněny.

VII. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[20] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud obě kasační stížnosti podle § 104a odst. 1 s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

[21] Poněvadž byly kasační stížnosti odmítnuty, Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[22] Usnesením krajského soudu ze dne 28. 11. 2016, č. j. 46 Az 16/2016 – 15 byl žalobci ustanoven zástupce z řad advokátů JUDr. Michal Bernard, Ph.D. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Podle § 35 odst. 9 s. ř. s. zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti.

[23] Nejvyšší správní soud přiznal advokátu odměnu za dva úkony právní služby spočívající v podání kasační stížnosti a ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaného [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] ve výši 2 x 3100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5. téže vyhlášky], k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky) za jeden úkon právní služby, tj. celkem 600 Kč. Zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, proto se jeho odměna zvyšuje o částku 1448 Kč odpovídající této dani. Celkem tedy odměna ustanoveného zástupce činí částku ve výši 8228 Kč. Tato částka mu bude vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. ledna 2018

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu